

MIRON KIROPOL

(1936 - 2020)

CUVINTE STRIGÂNDU-ȘI CENUȘA*

20 noiembrie 2017

Dacă am pierdut locul meu în fruct,
A venit viermele și l-a ocupat,
Oglindindu-se în miez.
Stau afară din lume,
Totuși în secret mijloc.
Nu mai aveam altă cale
Decât înșelările șarpelui,
Iubindu-te la fiecare venire la viață,
Și mai mult, în clipa plecării din ea.

*

S-a întâmplat ceva neștiut în cer
Căci din mâna îngerului răzbunător
A căzut sabia.
M-am aplecat să o ridic
Și i-am dat-o spunându-i «Lovește-mi păcatul!»
Din ochii lui a țâșnit o lacrimă
Care a lunecat pe tăișul sabiei
Spălându-l de urmele de sânge
Lăsate de mine la facere.

*

Dacă o iei pe drumul cu păsări vii
Ajungi în patrie.

Ajungi în patrie.
Dacă o iei pe drumul cu păsări împăiate,
Păzește-te până și de un fulg
Pus de vânt în părul tău.
Dacă ajungi la răscrucea
Cu un puț în mijlocul ei
Mai înainte de a bea apă
Coboară în fântână semne sfințite.
Vei vedea adâncul oglindindu-se în găleată.
Vei vedea copilul pe care l-ai avut mort
Ieșind viu din lumina apei.

22 noiembrie 2017

Fiecărui om i se dă o altfel de tulburare,
O altfel de pace.
Celui care i se dă noaptea ca favorită.
Face parte din primii oameni,
Din ultimele semne
A unei făclii stinse.
În el își face cale
Aștrii din abis în abis călători
Culegând în ei întunericul,
Păzind lumina.
A visat că s-a trezit din vis.
Va trăi din cultul păsărilor
Și va cunoaște pragul
Pe care a călcat odinioară un zeu,
Numai el adevărat.

*

M-au îngropat uitându-mă în groapă.
Așa de mult spuneau că mă iubesc.
Din când în când auzeam o pietricică
Desprinsă din pământ
Ca un ecou smuls cerului.
Auzeam trăind adâncul, rădăcinile
Chiar dacă uscate.
Auzeam cum bătăile inimii
Se pregăteau de facere.
Nu se cunoștea încă nimic
Despre umbrele ascunse în sufletul străbunilor
Și care în sfârșit se arătau
În ele cu lacrimile adunate
În sacul cu cenușă.

*

Îmi vine somnul și voi adormi
Ca-n zece veacuri de copilării.
Te voi avea, frumoaso, atribut
Al flăcărilor care ne-au născut.
Împreunat cu cerul am să cânt
Amestecat cu ceară și pământ.

23 noiembrie 2017

Câtă temniță a îndurat sufletul!
Din el picură sânge parfumat.
Parcă îi geme răsuflatul
Prin care s-a purificat.
Unde te duci, îl întreabă inima,
Unde te duci?
Lumina încă nu a devorat cerul.
De-ar fi numai lumina,
Cea de dorință prevestitoare,
Strângând în brațe până la moarte
Pământ și mare.
Dar atât de mult iubește lumina
(Chiar atunci când se innegrește)
Cutremurarea din suflet
Încât cu un țipăt ușor,
Răsuflăt după răsuflăt
I se pune covor.

*

În zori ești chemat,
Albastru și alb.
Mergi, dar cu pândă în piept
Pregătește-te să lupți.
Totul aici e curat.
Nupțial.
Femeia nu e femeie,
Ci rugăciune împlinită în tine.
Te atrage și gura ta îi caută sânul.
Poate din el va ieși un înger,
Poate un balaur
Și te vor face să sângeri
Pulbere spălată de aur.

26 noiembrie 2017

Totul e chemat să se veștejescă.
Oasele eroilor se usucă la soare
Ca ultimele pofte trupești.
Cândva în aură de portocale
Veneai să-mi vestești dimineața.
Și chiar petalele ce se desprindeau de tine
Erau de o frumusețe turbată,
Bătăile inimii se dezveleau
În volbura sacră a fiecărei treceri de clipă.
Tu, buchet de carne iubită,
Unde mirosul tău marin
Își abate azi cântul?

*

Mor pe capete
Oameni și animale,
Fruite cândva cerești,
Lacrimi întipărite în obraji,
Invadatoare.
Veșnică lumină hrănită cu patimi,
Ai milă și primește vorbirea
Păsărilor căzute din cuib.
Ai milă de zborul liliacului
Ce seamănă cu un blestem
De dorințele femeii
Chemate de inimă.

*

Aș vrea să plec la sudica lumină,
Enorme stele când prânzesc în cer.
Dar zeii și-au mutat fața de la mine,
Zeițele și ele în vânt pier.
Aș vrea să fiu o tandră peruzea,
Și însemnat cu fierul roșu
Al frumuseții să aud
Izvoarele cum se îmbată.

27 noiembrie 2017

Pământul e tot atât de frumos peste noi
Aici la capăt
Ca într-o livadă cu cireși.
Mi se întâmplă mereu să șoptesc poeme

Sub picioarele trecătorilor
Fără să-i sperii, numai pentru a-i auzi
Întorși din vis, rezemându-se de o cruce
Și adunând cu mâinile duse la gură un suspin
Sau numai o floare cu nume sălbatic
A început să cânte.
Sunt din ce în ce mai gol,
Dezbrăcat până la oase.
Auzul deși m-a părăsit
Aude mirosurile scăpate din cer
Și devenite ureche.

28 noiembrie 2017

Va cădea ca-n vis pe lume
O durere fără nume,
Și în bezna ctoniană
Dintr-o rană altă rană
Va urca din cer subțire
La abisul din gândire.
Scrie pana învățată
Că e zbor lumina toată
Și din adâncimi răzbate
O fântână de-aromate,
În care se oglindește
Cu aripile un pește.
Cine ești și cine este
Galopând dintr-o poveste?
Cal cu șa de nestemate,
Fiu al lacrimii curate
Ce se naște ca să fie
O nălucă parcă vie.

*

Încă o dată vine dimineața
Smulgându-te din zori
Și apari șiroind de lumină.
Păsările încă nenăscute scot țipete
Din străfundul copt al pământului
Ce împrăștie un miros de arsură.
Din om țâșnește sânge jertfit.
Atât de mult e iubit de cer,
Atât de mult e iubit de pământ,
Cer și pământ îmbrățișați
În veșnică implorare.

Și acum, fiule, cântă,
Să te audă întunericul,
Care pentru o clipă te va stăpâni.
Și într-o altă vârstă va vrea să fugă.

*

Am acceptat să cobor în țărâni,
Am acceptat să urc din nou la cer,
Să fiu gândire și inimă,
Și acum, ce să fac din mine,
Altceva decât această carne?

1 decembrie 2017

De cum te-am văzut
Suspînând te-am iubit,
Piatra mea de moară
Cărată în mit.

Eram ghicitor
Zeilor în vis
Nu știam să mor
Deși morții scris.

Stăpân peste viață,
Stăpân peste moarte,
Rămân să citesc astrilor
În veșnica lor carte.

2 decembrie 2017

Ea vine către ceață cu mâna mângâind
Și tremur când o văd ca într-o altă carne.
Am visat-o și m-am trezit beat,
Umblând de la o bucurie la alta neîncetat.
Mă vizitează noaptea și nu-mi lasă nimic din odihnă.
Are mereu pe față un loc ascuns ca într-o oglindă
Din care izbucnește surâsul când fără viață, când viu.
De ce am cunoscut-o prea târziu
Și acum trebuie să plec?
Îmi bate cu botul în poartă calul năzdrăvan.
Îi pun șaua și fugim împreună
Călărind pe lumina pälind de lună.
Lasă-mă, zbor al polenului, o aștept

Încă o viață, cu inima arzând afară din piept.
În noaptea asta care încă nu s-a sfârșit.
Calul s-a făcut o umbră și eu sunt umbra lui
În infinitul unde mitologic sui.

Nu am nimic altceva
Decât îngenunchearea la porți închise.
Mă rog de pace, mă rog de război
Să nu înviu în lumea de apoi.

*

În mine lumina din adâncuri sapă.
Plutesc ori chiar plutirea sunt de apă.
Urc din mine, din focul nevăzutului cules.
Imit aerul și la fața ta ies.
Adun spiritul chiar și din carnea putrezită pe oase...

3 decembrie 2017

Și dacă nimic nu e adevărat
Din tot ce trăiește?
Invizibilul se regenerează
În copaci, în ape, în vânt.
Atunci frunzele îmi devin carne.
Așezată pe marginea lumii
Creația se leagănă cu ochii închiși,
Cu mâinile așezate cuminte în poală
Și cântă din adâncul efemerului.
Cântă amintiri ale aștrilor.
Din adâncul cărora plânge.
Așa se nasc unii după alți, dintr-o lacrimă,
Zei, unii atât de greoi
De sarea veșmintelor.
Saci de sare din începutul vieții
Parcă plutesc pe umerii unui dureros aer care ar vrea
Să se creadă ființă.

*

Când noaptea a început să creeze întunericul
Și a descoperit lumina,
S-au ridicat din măruntaiele pământului
Furtuni dărâamând munții într-o nouă creștere.
Erau mari izvoare țâșnind peste fața cerului.
Erau clipe ce s-au făcut veacuri.
Așa noi cei îngenuncheați înaintea altarelor
Am putut să ne naștem.

5 decembrie 2017

Trezește-te deși e încă vremea nopții.
Din zori nu fulgeră nicio lumină,
Nu picură sângele unui copil jertfit
Deasupra focului care nu se stinge niciodată.
Te scufunzi în pământ ca în ape
Din ce în ce de spirit mai aproape.
Nu-mi aduc aminte de poporul
În care m-am născut.
Din ce în ce mai departe,
Din ce în ce mai inexistent,
Păstrez din el o limbă părăsită la drumul mare,
Cuvinte create din prăpastie,
Din venirea lăcustelor,
Din inima antediluviană.
Atât mă doare pământul, cer și ape
Și nimeni nu-mi vindecă malurile
La care numai bătând din aripi se ajunge.
Zăvorât de furtună îmi aștept steaua.
Paznică de mit.
Aud că se vorbește împrejurul meu
În limba lebedelor
Ce au fugit din viață
Pentru a trăi viața,
Acolo unde vânturile se întâlnesc,
Unde izvoarele își au începutul.

*

Lumina zilei se-apropie târziu
Să mă trezească, vin să mă îmbete.
Cu inima la cer beat am să fiu
Chemând un vis, cu fața la perete.
Rămânem împreună până când
Te vor chema văzduhurile grele,
Pentru a naște înfinirea-n stele
Ce au căzut însă revin cântând.
O clipă de trăit îmi mai rămâne,
Foșnete, adieri, valuri de foc,
Lacrimi de nenoroc, toate noroc,
O încântare dată de la zâne.